

Chương 64

Chiếc taxi đưa Vittoria và Langdon chạy hết một vòng qua Via Della Scrofa chỉ trong một phút. Xe dừng lại ở phía Nam của Piazza Del Popolo, sát 8 giờ. Không có đồng lia nào trong túi, Langdon trả người lái xe bằng tiền đô la một cách hết sức hậu hĩnh. Cả hai lao vội ra khỏi xe. Quảng trường khá yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng nói cười của mấy người dân địa phương vọng ra từ một quán cà phê Rosati gần đó vốn rất được giới trí thức Ý ưa chuộng. Không khí thoảng mùi cà phê và bánh ngọt.

Langdon vẫn chưa hết choáng váng vì những phán đoán sai lầm của mình ở Pantheon. Tuy nhiên, chỉ cần nhìn lướt qua quảng trường một lượt là giác quan thứ sáu của anh đã cảm nhận được ngay. Quảng trường này được thiết kế với khá nhiều biểu tượng quan trọng của Illuminati. Không những được xây hình e-líp, mà ở chính tâm của nó còn có một cột tháp kiểu Ai Cập - một cây cột bằng đá hình Kim tự tháp. Những cột tháp kiểu này, vốn là chiến lợi phẩm thu được sau những chuyến viễn chinh của đế chế Rome, ngày nay vẫn còn nằm rải rác khắp thành Rome, và được các nhà biểu tượng học gọi là Kim tự tháp cao quý - luôn luôn vươn thẳng lên trời.

Ngược mắt nhìn lên đỉnh cây cột tháp bằng đá nguyên khối, Langdon nhận ra một thứ khác nữa, một thứ rất đặc biệt.

- Chỗ này đúng rồi đây. - Anh nói khẽ, cảm thấy mọi lo lắng vừa tiêu tan hết.
- Cô nhìn xem. - Langdon đưa tay chỉ Porta Del Popolo - cổng vòm bằng đá phía cuối quảng trường. Suốt bao thế kỷ nay, nó vẫn đứng đó. Trên đỉnh vòm có một biểu tượng được khắc vào đá. - Có thấy quen không?

Vittoria ngược lên nhìn.

- Một ngôi sao toả sáng trên đỉnh cột đá hình tam giác phải không?

Langdon lắc đầu:

- Một luồng ánh sáng toả xuống từ đỉnh Kim tự tháp.

Vittoria quay lại, tròn mắt kinh ngạc:

- Giống hệt như... hình quốc huy của nước Mỹ kìa.

- Chính xác. Biểu tượng của hội Tam Điểm trên tờ bạc một đô la.

Vittoria hít thở thật sâu và đưa mắt nhìn khắp quảng trường một lượt. - Thế cái nhà thờ quái quỷ ấy đâu?

Thánh đường Santa Maria Del Popolo trông như một chiến thuyền bị đặt sai chỗ, đứng xiên xẹo dưới chân một ngọn đồi ở phía Đông Nam của quảng trường. Với một lô giàn giáo xây dựng choán hết mặt tiền, công trình kiến trúc từ thế kỷ 11 này trông lại càng kỳ dị hơn.

Cùng Vittoria tiến thẳng đến nhà thờ nhỏ này, Langdon cảm tưởng như đang đi trên mây. Anh ngược lên nhìn toà nhà, thăm bản khoản. Chẳng lẽ một vụ án mạng lại sắp xảy ra đằng sau những bức tường này thật sao? Ước gì Olivetti nhanh chân lên một chút. Khẩu súng trong túi áo ngực của Langdon tự nhiên trở nên thật vô dụng.

Cầu thang ở mặt tiền của thánh đường nhỏ này có kiểu dáng khá thân thiện. Nhưng tám biển treo ở giàn giáo thì lại đề: "NGUY HIỂM - CẤM VÀO", thật chẳng hợp nhau chút nào.

Một thánh đường trong thời kỳ đóng cửa để sửa chữa thế này quả là lý tưởng đối với kẻ sát nhân. Khác với ban nãy ở điện Pantheon, hai người chẳng cần bày đặt đóng vai làm gì, chỉ cần tìm một lối vào.

Không do dự, Vittoria len ngay vào khe hở giữa hai giàn giáo, định leo lên cầu thang.

- Vittoria! Biết đâu hấn vẫn còn ở trong đấy! - Langdon gọi to.

Vittoria làm như không nghe thấy gì. Cô gái bước tới sát cánh cửa gỗ dẫn vào trong nhà thờ. Langdon vội chạy theo sát gót Vittoria. Anh chưa kịp nói gì thì Vittoria đã nắm cánh cửa rồi kéo ra. Langdon nín thở. Cánh cửa không nhúc nhích.

- Chắc phải có một lối vào khác. - Vittoria nói.

- Có thể lắm, nhưng chỉ một phút nữa là Olivetti có mặt ở đây. - Langdon nói
- Bây giờ mà vào trong luôn thì quá nguy hiểm. Chúng ta nên đứng đây mà đợi cho đến khi...

Vittoria quay sang nhìn Langdon, mắt tóe lửa:

- Nếu có một lối vào nữa thì cũng có một lối ra nữa. Gã này mà thoát thân được là chúng ta cầm chắc thất bại.

Langdon hiểu điều đó.

Lối đi nhỏ bên phải nhà thờ vừa hẹp vừa tối hai bên đều có tường cao. Không khí nồng nặc mùi nước giải - thứ mùi thường gặp ở thành phố này, nơi mà số lượng quán bar lớn gấp 20 lần số nhà vệ sinh công cộng.

Langdon và Vittoria hồi hả bước đi trên lối nhỏ nong nặc mùi khai đó. Đi xuống được khoảng 15 mét thì Vittoria giật giật cánh tay Langdon rồi chỉ về phía trước.

Langdon cũng đã trông thấy. Trước mặt họ là một cánh cửa gỗ nặng nề, đúng là một lối đi điển hình dành riêng cho các tu sĩ. Từ nhiều năm nay, hầu hết những lối đi kiểu này không còn được sử dụng nữa vì đất đai chật hẹp cộng với những công trình mới được xây dựng sát bên cạnh nhà thờ đã khiến cho những lối đi này trở nên bất tiện.

Vittoria tiến ngay về phía cánh cửa. Đến nơi, cô gái bối rối nhìn quả đấm cửa. Phía sau Vittoria mấy bước, Langdon trông thấy một cái đai bằng sắt lung lảng ở chỗ đáng ra phải có quả đấm cửa.

- Cái đai đấy mà! - Langdon khẽ thì thào và nhẹ nhàng đưa tay kéo nó lên. Cái đai bật đánh tách. Vittoria đứng né sang một bên, vẻ lo lắng. Khẽ khàng, Langdon quay cái đai theo chiều kim đồng hồ. Cái vòng sắt quay đủ một vòng 360 độ, chẳng thấy gì. Nhíu mày, Langdon xoay theo chiều ngược lại, vẫn y như thế.

Vittoria nhìn xuống cuối lối đi.

- Liệu còn lối vào nào khác không?

Langdon nghĩ là không. Hầu hết các thánh đường thời Phục Hưng đều được thiết kế như những pháo đài để phòng trường hợp thành phố bị cướp phá. Càng ít lối vào càng tốt. Anh nói:

- Nếu có một lối nữa thì chắc phải ở đằng sau. Là lối thoát ra ngoài thì đúng hơn là lối vào.

Chân Vittoria đã xăm xăm bước tới.

Langdon theo cô gái đi sâu thêm vào trong. Hai bên là hai bức tường cao ngất. Chuông nhà thờ đâu đó điểm 8 giờ...

Vittoria gọi anh, nhưng Langdon không nghe thấy. Anh đang dùng chân bên một khung cửa sổ bụi bặm, và cố nhòm vào bên trong.

- Robert! - Cô gái thì thào rất khẽ.

Langdon ngẩng lên. Vittoria đã đi đến cuối ngõ hẹp. Cô gái đứng lại đợi anh, tay chỉ về phía sau nhà thờ. Langdon phải chạy mới theo kịp. Dưới chân bức tường đằng sau thánh đường, một chiếc cổng được trổ trên một mảng tường bao bằng đá - một lối đi hẹp dẫn xuống tầng hầm của nhà thờ.

- Lối vào đây có phải không? - Vittoria hỏi.

Langdon gật đầu. Thực ra là lối ra, nhưng không cần thiết phải tranh luận về chi tiết nhỏ này làm gì.

Vittoria quỳ xuống, nhòm vào con đường hầm.

- Thử vào xem thế nào, biết đâu cửa mở.

- Đợi đã! - Langdon nói.

Cô gái quay lại nhìn Langdon, vẻ sốt ruột.

Langdon thở dài:

- Để tôi đi trước.

Vittoria tỏ ra ngạc nhiên:

- Lại một cử chỉ nghĩa hiệp nữa ư?

- Tuổi tác nên dẫn đường cho cái đẹp.

- Đây có phải là lời ngợi khen không nhỉ?

Langdon cười mỉm, vượt lên trước cô gái, và bước vào vùng tối trước mặt.

- Cẩn thận cầu thang đây.

Anh dò dẫm từng bước một trong bóng tối, một tay lần dọc theo bức tường, đầu ngón tay chạm vào một mảng tường xù xì.

Trong khoảnh khắc, Langdon chợt nhớ lại huyền thoại về Daedalus, cậu bé đã dùng một bàn tay để lần theo bức tường, thế mà có thể ra khỏi mê cung, chỉ vì biết rằng nếu chạm được vào bức tường là sẽ không bị lạc lối. Langdon tiến lên phía trước, dù trong thâm tâm không hề muốn một chút nào.

Càng đi càng thấy dường hầm dần dần hẹp lại, Langdon cũng bước chậm hơn. Vittoria vẫn theo sát gót anh. Bức tường ngoặt sang bên trái, và họ thấy một cái hốc hình bán nguyệt. Thật lạ, ở đây có ánh sáng mờ. Langdon lơ mơ trông thấy một khung cửa bằng gỗ nặng nề.

- Ái chà. - Anh thốt lên.
- Khoá à?
- Trước đây thôi.
- Sao lại trước đây thôi? - Vittoria đã đứng ngay cạnh anh.

Langdon đưa tay chỉ. Từ bên trong, một luồng sáng hắt ra, soi rõ cánh cửa mở hé... bản lề cửa đã bị bật tung ra, và thanh sắt được dùng làm dụng cụ vẫn còn dựng ngay cạnh đó.

Hai người lặng đi trong giây lát. Rồi trong bóng tối, Langdon thấy Vittoria lần tay vào ngực anh, sờ soạng trong túi áo khoác.

- Thư giãn đi nào, giáo sư. - Cô gái nói - Tôi chỉ lấy khẩu súng ra thôi mà.

Cũng vào lúc ấy, trong Bảo tàng Vatican, một đội lính gác Thụy Sĩ đang toả ra khắp mọi hướng. Bảo tàng tối om, và cả đội đều đeo loại kính nhìn xuyên bóng tối bằng tia hồng ngoại của hải quân Hoa Kỳ. Đeo cặp kính này vào, tất cả mọi vật đều chuyển thành một thứ màu xanh rất kỳ quái. Họ đeo những chiếc tai nghe gắn với một máy dò có hình ãng-ten đang đu đưa nhịp nhàng trước mặt - loại thiết bị họ vẫn dùng hai tuần mỗi lần để tìm máy nghe lén trong toà thánh. Cả nhóm di chuyển một cách trật tự và nhịp nhàng, kiểm tra từng bức tượng, từng hốc tường, từng ngăn tủ, thậm chí cả dưới gầm tủ. Những chiếc ãng-ten này sẽ phát tín hiệu báo động nếu phát hiện từ trường, dù vô cùng yếu.

Tuy nhiên, đêm nay họ chưa phát hiện được gì.